

[Nathalie Lind.]

sen fra retsudvalget. Dette er ikke rimeligt. Også vi her i folketinget har krav på ikke at blive dømt uden bevis. Der er en god regel i juraen, der hedder „in dubio pro reo“. Det vil på dansk sige, at enhver tvivl skal komme den sigtede til gode. Retsudvalgets medlemmer er ikke de eneste, der har fået rapporten overladt. Disse bemærkninger om retsudvalgets optræden bærer ministeren alene ansvaret for. Men i øvrigt er der vedrørende denne sag efter min opfattelse tale om et fælles regeringsansvar. Statsministeren er efter sine mange udtalelser til pressen om bagmandsrapporten åbenbart også helt indforstået hermed. Det er blot beklageligt, at statsministerens udtalelser om regeringens lovgivningsinitiativer på dette område ikke er rigtige. Det skal jeg vende tilbage til.

Det fælles ansvar er, at regeringen har været mere optaget af at få gennemført socialdemokratiets kriminalpolitiske reformprogram om lavere straffe end at sætte ind for at bekæmpe den økonomiske kriminalitet. Havde man brugt kræfterne anderledes — og med kræfterne tænker jeg også på de juridiske kræfter i ministeriet — havde folketinget i denne samling kunnet gennemføre en lovgivning, der bremsede bagmændene. I stedet for har vi fået til opgave at arbejde med ned- og afkriminaliseringsspørgsmål.

Det er en alvorlig påstand, og jeg skal derfor også belyse den med nogle datoer.

Ågerudvalgets betænkning forelå i marts 1971. Den 15. juli 1971 kan Grell gå i gang med undersøgelsen, efter at dommen i Boss-sagen er afsagt. Fra ministeriets side udtaler man, at man lægger vægt på, at undersøgelsen fremmes mest muligt. Det sker også. Knap 4 måneder efter — den 26. november — afleveres redegørelsen. Den sendes rettidigt til rigsadvokaten. Det er rigtigt, at der i februar 1972 har været møde med politi- og anklagemyndigheden, hvor alle bortset fra Grell var enige om, at vi ikke skal have nogen almindelig strafbestemmelse. Det er også rigtigt, at man ville nedsætte et ud-

valg, bl. a. til at se på bankloven. Men man har fortsat god tid, for dette udvalg nedsættes først i juni 1972 og afgiver betænkning i december 1972. Men vi skal helt hen til marts 1973, før rigsadvokatens vurdering af Grells rapport foreligger.

Helt anderledes hurtigt kan man handle, når det drejer sig om ned- og afkriminaliseringsspørgsmål. Her stiller man et udvalg en opgave i december 1971 og har en betænkning udarbejdet i februar 1972.

Justitsministeren støtter sig i sin redegørelse, som jeg må forudsætte er godkendt af den samlede regering, inden den blev afgivet, efter min mening alt for meget til det notat, rigsadvokaten sendte til ministeriet den 6. marts 1973. I øvrigt er det vel heller ikke helt uberettiget, at jeg efter udtalelserne til pressen drager den konklusion, at statsministeren til trods for regeringens godkendelse af justitsministerens redegørelse ikke kan være helt uenig i de synspunkter, jeg her fører frem.

Rigsadvokaten, der som bekendt er betænkelig ved en almindelig strafbestemmelse, peger på en række lovbestemmelser, som er nødvendige for at stoppe bagmændene, og jeg skal kort kommentere, hvad det drejer sig om.

Der nævnes først aktieselskabsloven, der for tiden behandles i erhvervsudvalget. Det er klart, at de synspunkter, der er kommet frem her, må indgå i dette udvalgs arbejde, og jeg forstår også, at handelsministeren nu, efter at rapporten er fremlagt, overvejer et ændringsforslag om stramning af reglerne for likvidationer. Det vil man jo kunne behandle dér.

Med hensyn til konkursloven, som man skal behandle næste år, skal jeg ikke gå i detaljer. Men jeg undrer mig, når jeg læser de bilag til tinglysningsloven, vi har fået fra justitsministeriet. Det fremgår heraf, at søg og handelsretten senest i september 1972 alvorligt henvender sig til ministeriet om, at man ikke kan vente på, at der skal komme et forslag til ændret konkurslov; man må gå i gang med allerede nu at få en bestemmelse